

Význam Židů ve vývoji lidstva – a státu Izrael

 infokurýr.cz/n/2023/12/23/vyznam-zidu-ve-vyvoji-lidstva-a-statu-izrael

kurýr

23. prosince 2023

K ozbrojeným konfliktům mezi Araby a Státem Izrael, které nyní opět nabyly strašných rozměrů, se obecně přistupuje příliš povrchně, aby se objasnila skutečná situace. Je třeba se vrátit k povaze a významu židovského národa v předkřesťanských dobách, zvážit vývojové impulsy lidstva a zvážit sionistická tvrzení, která vedla k založení nového židovského národního státu po dvou tisících letech uprostřed Arabská populace v Palestině. Jen díky poznání celé pravdy lze vyvinout spravedlivá řešení.

Zásadní význam pro pochopení dějin má poznání, že lidstvo je v neustálém vývoji, který je samozřejmě řízen božskými stvořiteli ke konkrétnímu vývojovému cíli a je neustále stimulován k rozvoji nových talentů a schopností. Historie ukazuje, že tento vývoj je tažen zvláště nadanými národy, které utvářejí určitou vývojovou epochu. ¹ V životě těchto národů je zvláště zřetelné inspirativní vedení božských bytostí, k nimž směřoval celý náboženský život lidu.

Původ starověkého izraelského lidu

Starý zákon také popisuje, že vznik hebrejského izraelského lidu se vrací k Bohu Jahve nebo Jehovovi, který si (kolem roku 1800 př. n. l.) vybral Abrahama v Ur (Chaldea), aby se stal praotcem nového lidu. Toto bylo zamýšleno k rozvoji schopností, které nikdy neměly žádné předchozí lidi. Lidé z okolních národů měli ještě zbytky jistých jasnovidných schopností, s nimiž mohli vidět rozmanité božstvo při práci v kosmu a přírodě. Noví lidé by neměli uctívat tyto mnohé bohy ve vnějším světě, ale spíše zakoušet a cítit Jahve jako vyššího tvořivého Boha uvnitř, ve své vlastní krvi. ²

Síly Jahve postupně transformovaly Abrahamovu fyzickou organizaci, která umožňovala jeho předchozí jasnovidecké schopnosti, tak, že stará jasnozřivost z velké části zmizela a zejména mozek vykrytalizoval v orgán a nástroj pojmového myšlení. S touto novou schopností stál Abraham zpočátku sám jako světová historická postava, abych tak řekl. ³

“ Tato individualita byla zvláště schopna zkoumat jevy fyzického světa z hlediska míry, počtu, řádu a harmonie a hledat jednotu v jevech šířených navenek. ... To, co se jeví jako jednotu, se objevilo jako jednotu ve vnějším světě, jako Bůh za zdáním fyzické roviny.” ⁴

S mozkovým myšlením lidé získali vnitřní střed a sílu jednoty, první bod ego, ze kterého vnímali božskou jednotu ve světě jako celku. Z toho se rodí myšlenka monoteismu, který se snaží proniknout za množství prvků, tvorů a božstev jako jediný božský, stvořitel všech tvorů, jediné božské ego. ⁵

Přemýšlivé hledání jednoty za rozmanitostí vzhledů a náboženské uctívání jediného zastřešujícího Boha Jahve plynulo dohromady.

Jelikož Abrahamovo myšlení bylo svázáno s mozkem, s fyzickou organizací, mohla být schopnost tohoto myšlení předána jeho potomkům prostřednictvím fyzického dědictví, takže z něj vznikl nový lid, který se touto schopností vyznačoval. Podle Bible mu Jahve (ve správném překladu) řekl: „Tvoji potomci budou uspořádáni jako počet hvězd (zvěrokruhu).“ To bylo vyjádřeno ve dvanácti synech jeho vnuka Jákoba, kteří byli předky dvanácti izraelských kmenů.

V celé starověké hebrejské literatuře nic nevyčnává více než varování, abychom nesloužili jiným bohům. Odchylky, které se znovu a znovu vyskytovaly, byly přísně trestány, aby byla dodržena cesta vývoje, kterou Jahve vytyčil k přiblížení se k jedinému velkému Bohu-Já ve formaci vnitřního centra myšlení.

*Mojžíš a deset přikázání
(od Jusepe de Ribera) Wikipedia*

Zatímco speciální tělesná výchova izraelského lidu pocházela od Abrahama, která se předávala z generace na generaci, zvláštní duševní a duchovní výchova začala postavou Mojžíše. To, co do té doby lidé mohli jen tušit jako jednotné božstvo za intelektuálně, pojmově uchopenými různorodými jevy, by mělo být prožíváno a pociťováno stále vědoměji v nejhlubším středu duše.

V egyptském zajetí lidé znovu propadli kouzlu starověkého jasnovidectví. Sám Mojžíš jako adoptivní syn faraonovy rodiny vyrostl ve starověké jasnovidné schopnosti, které tam převládaly, a byl zasvěcen do egyptských mystérií. Osvojil si tedy obě schopnosti duše a dokázal vyvést lid z Egypta nejen navenek, ale i duchovně.

Božstvo mu k tomu dává příkaz z hořícího keře – samozřejmě nadpřirozený jev vnímaný jasnozřivě. Když se Mojžíš zeptá, jaké jméno Boha by měl nazývat lidi, kteří ho posílají, dostává odpověď: „ *Já jsem JÁ JSEM. “Takto řekneš lidu Izraele: JÁ JSEM mě k vám poslal!”* (Exodus 3:13 & 14).

Jediná ústřední bytost veškeré existence, kosmické ego, se stává Mojžíšovi slyšitelným za závojem pozemské a nebeské mnohosti. Zároveň je zde příslib, že si lidé uvědomí, že v nejhlubším středu duše každého jednotlivce, v jeho vlastním ego, které se původně zformovalo silou pojmového myšlení, klíčí cosi jako obraz Božího ega. . A jedině k tomu se může Bůh-já zjevit.

Nikoli mimo lidskou bytost, ale v nejhlubším, nejsvětějším středu lidské duše, v jeho sebevědomém ego, ústřední podstata bytí, kosmické ego, které se poprvé zjevilo Mojžíšovi skrze jasnovidné poznání, může být vždy vidět každou lidskou bytostí zažívá stále více. Nelze ji vyjádřit žádným obrazem, který může pouze zobrazovat něco jiného. ⁶

A v dalším ohromném zážitku jasnovidného vhledu, přijetí Desatera, Mojžíš dostává božské pokyny pro lidské chování a jednání, díky nimž je pouze udržováno spojení s Bohem-Já a jeho vlastní já je stále více posilováno a rozvíjeno. Člověk mohl zůstat věrný božskému „Já jsem“ pouze tím, že naplní svůj zákon, který dal jeho vlastnímu já správný směr. V té době bylo ego ještě zakotveno ve skupinovém vědomí lidí a nebylo ještě schopno se určovat zevnitř; Musely mu být dány vývojové linie zvenčí, aby se rozvinula a stabilizovala jeho bytost.

Lutherův překlad Desatera je v tomto ohledu nedostatečný a dostatečně to nevyjadřuje:

„Já jsem Hospodin, váš Bůh. Nebudeš mít jiné bohy kromě mne.“

„Pán“ člověka je ten, kdo o sobě říká: „Jsem, který jsem“; a Pán v duši člověka je jeho vlastní „Já jsem“.

Rudolf Steiner proto překládá původní text dlouhé verze 1. přikázání z celého kontextu „Já jsem“:

„Jsem věčné božství, které v sobě cítíte. Vyvedl jsem vás z egyptské země, kde jste mě v sobě nemohli následovat. Od nynějška nepostavíte nade Mne jiné bohy. Neměli byste přijímat jako vyšší bohy nic, co vám ukazuje obraz něčeho, co září na obloze, co funguje ze země nebo

mezi nebem a zemí. Nebudete uctívat cokoliv z Božství, které je ve vás. Neboť já jsem ve vás jako věčný a jsem pokračující božský. Pokud Mě v sobě nepoznáte, zmizím jako vaše Božství z dětí a vnoučat a pravnoučat a jejich těla zpustnou. Poznáte-li Mě v sobě, budu žít jako vy po tisíc generací a těla vašeho lidu budou prosperovat . “ 7

Židovský člověk by měl rozpoznat své ego jako obraz božského původního ega, které by ho mělo postupně vést k nezávislosti, což nebylo možné v egyptské kultuře, kde lidé stále podléhali vnějšímu, sugestivnímu vedení kněží.

Luther překládá 2. přikázání také zcela navenek jako:

„Nevezmeš jméno Hospodina, svého Boha, nadarmo; neboť Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo bere jeho jméno nadarmo.“

Rudolf Steiner překládá:

„ *Neměli byste mluvit v omyl o Mně ve vás, protože každá chyba o Já ve vás zničí vaše tělo.*“

Božské „Já jsem“ je tvůrcem zdravého těla a neustálý omyl o něm Nejvyšší božské konstruktivní síly v nás samých a jejich spojení s vlastním egem produkují tělesnou slabost.

Tento vztah vnitřního ega je také důležitý ve 3. přikázání.

„Svátek posvěť“

zůstává zcela vnější, i když zahrnujeme Lutherův překlad úvahy v Mojžíšovi 2.20, verše 8-11.

Rudolf Steiner tuto dlouhou verzi podle toho překládá:

„ *Měli byste oddělit pracovní dny a svátky, aby se vaše existence stala obrazem mé existence. Neboť to, co žije jako já ve vás, vytvořilo svět v šesti dnech a žilo samo v sobě sedmého dne. Takže tvá práce a práce tvého syna a práce tvé dcery a práce tvých služebníků a práce tvého dobytka a všechno, co je s tebou, bude vnější pouze šest dní. ale sedmého dne mě tvůj pohled bude hledat v sobě.*“

V tom, co lidské ego dělá, by mělo být obrazem božského původního ega. A stejně jako původní ego vykonalo dílo stvoření světa v šesti kosmických dnech a sedmého dne v sobě spočinulo, tak i lidská bytost by měla tvořit šest dní a sedmého dne hledat spojení mezi božským egem a svým egem. .

Ve 4. přikázání (vztahu s rodiči) je završen přechod do společenského života a všechna následná přikázání, která jsou vlastně zákazy, jsou založena na nevyřčeném apelu na respektování nejen vlastního já, ale i já v druhých lidech a ne porušovat, které charakterizuje základní pravidlo společenského života: Viz ve svých bližních stejně tak obraz božského já, kterého byste si měli vážit, jako v sobě. To už je duchovní ospravedlnění rovnosti před zákonem.

Rozdělení a proroctví

Celá další historie izraelského lidu, sestávajícího z dvanácti kmenů, je charakterizována snahou a bojem o tento vývoj vnitřního ega v těsném spojení s vnitřním obratem k Bohu-Já. Znovu a znovu, když síly ega nebyly dostatečně silné, následoval pád zpět do starých pohanských kultů uctívání vnějších obrazů bohů. O Bohu uvnitř se pak šířil omyl, Bůh-já už nebyl rozpoznán, takže, jak varovala první dvě přikázání, zmizelo z vědomí a těla upadla do dekadence.

Během období kralování, které dosáhlo svého vrcholu za Šalomouna (966-926 př. n. l.), bylo všech dvanáct kmenů drženo pohromadě v jedné říši pod převládajícím vedením kmene Juda. Ale po Šalamounově smrti se rozpadla na severní království s deseti kmeny a jižní království sestávající z kmenů Juda a Benjamín se starověkým hlavním městem Jeruzalémem. Kmeny Severního království nebyly schopny udržet vnitřní cestu vývoje, v níž nyní pokračovalo jako specifický judaismus, zejména Juda, která se sama viděla vedle malého kmene Benjamina.

Severní království bylo dobyto Asyřany po dlouhých vojenských konfliktech (722 př. n. l.), stalo se asyrskou provincií a deset kmenů bylo z velké části rozptýleno do jiných provincií. Judea obstála s obtížemi, ale byla poražena v roce 587 př.nl. V roce 300 př. n. l. ho dobyli Babyloňané, kteří odvedli celý lid do „babylonského zajetí“.

V této kritické době se objevilo mnoho velkých proroků, kteří varovali řeholní život, aby se vrátil ke své původní mojžíšské přísnosti, ale zároveň se snažili prohloubit intelektuální myšlení do intenzivní internalizace. To se nakonec podařilo jen u Židů, kteří drželi pohromadě i v zajetí. Poté, co Peršané dobyli Babylonii, poslali první kolonii 50 000 Židů zpět do své vlasti (kolem roku 530 př. n. l.).⁸

Proroci hleděli do budoucnosti, v níž trpný vývoj lidu najde své naplnění v postavě Mesiáše. Napomínali lid: Jehova není jen přísný, nesmiřitelný Bůh, který mstí zlo na dětech a dětech dětí, ale s touto přísností poukazuje lidem na to, že mohou slyšet ego jediného Boha, který mluví ve svém vlastním egu. Z tohoto vnitřního spojení pramení skutečná vnitřní síla a důvěra člověka. S žádnou jinou bytostí na světě není člověk tak vnitřně spojen jako s touto božskou bytostí.

“ Tato jediná bytost promlouvá k duši tak důvěrně, tak srdečně, že musí označovat sebe a Boha jménem, jediným malým slovem „já“. Chápe-li lidská duše správně sama sebe, musí přiznat, že potvrzením své vlastní existence potvrzuje i existenci této božské bytosti, a naopak, pokud by chtěla tuto bytost popřít, musela by popřít sama sebe.“⁹ Nebo

řečeno jinak: Pokud se člověk jen zpočátku zakouší jako vnitřní jednota, jako ego, nemůže si pomoci, ale vnitřní jednotu Boha považuje za nejvyšší a nejpodstatnější kvalitu. ¹⁰

A toto stvoření přijde na zem k židovskému lidu.

Internalizace vnějšího přikázání

Lidstvo je v neustálém vývoji, který pokračuje do nových úrovní. Kam vedla etapa vývoje židovského ega? Pocit ega člověka byl utvářen přikázáními utvářenými Božím egem, morálními zákony, které stále působily zvenčí. Zpočátku uchopující já člověka nebylo ještě samo o sobě nezávislé a svobodné, ale zasazené do skupinového vědomí lidí, které bylo určeno společnou krví, která stékala z Abrahama, do jehož lůna se po smrti vracela.

Izraelsko-židovský lid byl formován takříkajíc vzdělaným prostřednictvím dvou faktorů: na jedné straně fyzickým otiskem intelektuálního mozkového myšlení iniciovaného Abrahamem, které umožnilo pochopit jednotu za jevy a které bylo předávané po generace; na druhé straně duchovní výchovou ega iniciovanou Mojžíšem prostřednictvím přikázání, jejímž prostřednictvím by se jemně zářící vlastní ego mělo přiblížit k jednotě světa v božském egu a rozpoznat sebe jako svůj živý obraz.

Ale ego je v podstatě „automobil“, samohyb, který se určuje zevnitř. Pokud bylo z vývojových důvodů stále vyžadováno vnější vedení prostřednictvím přikázání, pak muselo dojít k tomu stádiu, kdy skupinové vědomí určené společnou krví a přikázáními působícími zvenčí splnilo svůj podpurný úkol. Je v povaze zákona na podporu sebeuvědomění, že v průběhu vývoje musel přestat být zákonem vnuceným zvenčí. Význam Mojžíšova zákona je naplněn na konci jeho vnějšího omezení. Loajalita k rozvoji ega vede lidi k tomu, že už nepotřebují žádný zákon, který je určuje zvenčí.

To znamená, že zákon, který je zpočátku dán zvenčí, se obsahově posouvá dovnitř do vlnu ega jako něčeho, co tvoří jeho vlastní životní prvek. Právo se chce takřikajíc proměnit ve vlastní a svobodnou vůli člověka samotného . Každý zákon nachází své evoluční naplnění v lidské svobodě.

Mesiáš

K dosažení této svobody musel vstoupit zcela nový impuls, který byl vyšší než impuls lidového boha Jahve, který měl pouze přípravný účinek, který nejen přiblížil sílu božského „já jsem“ lidskému duši ve skupině, ale vnesl ji do člověka samého, aby ji neurčoval zvenčí, ale naplňoval zevnitř. Za tímto účelem se vyšší božská bytost, Bůh stvořitel celého lidstva, jak je uvedeno v prologu Janova evangelia, ponořila do těla a duše jednotlivé lidské bytosti, takže nyní promluvílo čisté „Já jsem“ . z nehlubšího nitra lidské bytosti na zemi. Díky tomu může zazářit v egu každého člověka, který se mu otevře oplodňujícím, povzbuzujícím a posilujícím způsobem, aby se mohl vyhýbat určujícím silám lidí a nátlaku vnějších příkázání a žít a jednat ze sebe . Samozřejmě, subjektivně jde o pomalý proces.

Ale zákon objektivně dosáhl svého rozvojového cíle. Neznamená to, že by byl zrušen jeho obsah, ale donucení zvenčí ztratilo své opodstatnění, protože lidé si nyní mohou dávat podněty pro své mravní jednání založené na poznání a svobodě. Proto také Kristus řekl: „*Nemyslete si, že jsem přišel zrušit zákon nebo proroky. Mým úkolem není rozpustit, ale naplnit.*”¹¹ Naplnění spočívá v tom, že člověk nyní může mít moc svobodně určovat své vlastní jednání na základě poznání pravdy: ” *...a poznáte pravdu, a pravda tě osvobodí.*”¹²

Tím dosáhli sami Židé svého rozvojového cíle. Splnilo svůj historický úkol pro rozvoj lidstva. K tomu byl vybrán.

Tragédie judaismu

Tělo Ježíše bylo komplikovaným způsobem připraveno dvěma vyvolenými generacemi lidí. ¹³ Zákon a proroci vycvičili cestu podobnou vnitřnímu egu k samotnému Kristu, který vstoupil do Ježíšova těla. Ale velké množství Židů nemohlo poznat, že zaslíbený Mesiáš již přišel na zem a promluvil k nim prostřednictvím Ježíše Nazaretského. Zabili ho dokonce jako kacíře nejkrutější formou trestu smrti, aniž by věděli, že jeho obětní smrtí právě dláždí cestu k dalšímu prospěšnému rozvoji lidstva. Toto je světově historická tragédie judaismu.

Avšak místo toho, aby rozpoznali znamení zničení jeruzalémského chrámu Římany a rozptýlení po celém světě a rozpustili se jako lidé v jiných národech, jak se to vždy v dějinách dělo, většina Židů se tímto způsobem držela svých zbraní. Krví daný národní kontext a náboženství zákona vnitřně tvrdošíjně drží a dodnes čekají na slíbeného Mesiáše. –

Žili tedy těsně spolu v rámci jiných národů, ženili se pouze mezi sebou a vyznávali své přísné zákonné náboženství, čímž se izolovali a vedli exilovou existenci, která je všude výrazně odlišovala od místních. To vyvolalo averzi, takže jim lidé často podezřele připisovali nejrůznější věci, stejně jako lidé. To se stalo hlavní příčinou antisemitismu, který se za dva tisíce let všude objevil a který není zamýšlen k omlouvání, ale spíše k vysvětlení jeho původu.

Výsledkem je, že tito Židé zůstávají ve svém vnitřním vývoji dva tisíce let pozadu. Drží se zastaralého, zkostnatělého právního principu, který brání rozvoji svobody stimulované Kristem, Mesiášem. –

A se založením Státu Izrael v Palestině se fundamentalistická část Židů snaží obnovit národní jednotu a uvrhnout ji do národní, egoistické formy vlády, která, zcela bez ohledu na vlastní historii, prosazuje biblické právo na bývalou půdu Palestiny proti těm, kteří tam nyní byli pro mnoho lidí, kteří žili po staletí, tvrdí. To lze popsat pouze jako

náboženské šílenství. Ale v důsledku toho byly stovky tisíc místních obyvatel vysídleny nebo zabity. Ale stát, který je založen na nespravedlnosti, se musí bránit stále novou nespravedlností. „*To, co začnete násilím, může být zachováno pouze násilím.*“ (Mahátma Gándhí) To charakterizuje současné události v Palestině.

Nespravedlivý stát, který nadále trvá, nelze ospravedlnit antisemitskou perzekucí Židů. Společný stát s naprostou rovností pro všechny žijící v Palestině by byl možný. To se tu ale nedá stíhat.

Dne 8. května 1924 řekl Rudolf Steiner dělníkům na otázku:

„ A toto by bylo třeba říci na otázku: Splnil židovský národ své poslání v rozvoji lidského poznání? – Splnilo ji to. (...) A proto tato židovská mise jako taková, jako židovská mise, již není ve vývoji nezbytná, ale jediné správné je, aby se Židé spojili s ostatními národy míšením a zjistili, že Židé založili sionistické hnutí, když už nevěděl, co dělat. Založit židovský stát znamená reagovat tím nejzúřivějším způsobem, vrátit se k reakci tím nejzúřivějším způsobem a tím se prohřešit proti všemu, co je dnes v této oblasti nutné.

Víte, velmi uznávaný sionista, se kterým jsem se přátelil, mi jednou vysvětlil své ideály odjet do Palestiny a založit tam židovskou říši. On sám se velkou měrou podílel na založení této židovské říše, angažuje se dodnes a dokonce má v Palestině velmi respektované postavení. Řekl jsem mu: Něco takového dnes vůbec není současné; Protože to, co je dnes současné, je to, k čemu se může připojit každý člověk bez ohledu na rasu, lidi, třídu a tak dále. To je to jediné, co se dnes dá vlastně propagovat, kterým se může řídit každý člověk bez rozdílu. Ale nikdo nemůže požadovat, abych se přidal k sionistickému hnutí. Pak znovu oddělujete část od celého lidstva! – Z tohoto prostého, zřejmého důvodu se dnes takový pohyb nemůže ve skutečnosti uskutečnit. Je to v podstatě ta nejdivočejší reakce...“

Tento rozhovor se odehrál před první světovou válkou, což bylo právě to, co vedlo k izolaci národů od sebe a sobeckému prosazování vlastních národních zájmů! A tak největší neštěstí tohoto 20. století přišlo z toho, co Židé nyní chtěli. ¹⁴

---

1 Viz <https://fassadenkratzer.wordpress.com/2023/04/06/die-frei-individualitat-kann-sich-nur-aus-der-kulturgemeinschaft-des-volkes-entwickel/>

2 Viz Ludwig Thieben, Das Puzzles of Judaism, Basel 1991, s. 60 f.

3 Viz Emil Bock, Prehistorie, Stuttgart 1971, s. 90 f.

4 Rudolf Steiner, přednáška 14. listopadu 1909 ve Stuttgartu, v GA 117, Dornach 1966, s. 114 f 5

As pozn. 3, str. 95

6 tamtéž

7 Rudolf Steiner v úplném vydání č. 108, Dornach 1970, str. 63 a násl.

8 Emil Bock, Králové a proroci, Stuttgart 1977, str. 288

9 pozn. 2, str. 137

10 Viz Pietro Archiati, The World Religions, 1977, s. 142

11 Matthäus-Ev. 5, 17 f.

12 Johannes-Ev. 8, 32, 33

13 <https://fassadenkratzer.wordpress.com/2022/12/27/das-offenbare-secret-von-zwei-jesus-knaben/>

14 Přednáška z 8. května 1924 v GA 353, str. 196 f .

ZDROJ